

Economics of Banking

Eksamen 8. June 2015

Rettevejledning

1. Pensumgrundlaget er kapitel 5 om lånekontrakten. I den beskrevne situation kan långiver observere hvorvidt låntager hører til type (a) eller type (b), men specielt for den sidste gruppe afhænger resultatet af låntagers egen indsats, og der foreligger et moral hazard problem.

Hvis kontrakterne mellem långiver og låntager kan formuleres helt frit, kan man foreslå en incitamentkontrakt til type (b), hvor der fritages helt for tilbagebetaling ved et tilpas højt niveau af outcome, mens långiver i modsat tilfælde får hele outcome.

Er denne type kontrakt ikke anvendelig, vil det være naturligt at benytte sikkerhedsstillelse, der skal sættes akkurat så højt, at det ikke kan betale sig at spare udgiften til IT-undervisning, mens renten kan tilpasses så at långiver i gennemsnit får et acceptabelt resultat (BTU-modellen).

2. Pensumgrundlaget er kapitel 15 om indskydergaranti. Som anført i opgaveteksten er der en forholdsvis enstrengt erhvervsstruktur i det betragtede land, således at en lavkonjunktur må formodes at ramme ret hårdt.

I opgavens første del forventes en kort diskussion af fair præmie overfor værdisætning baseret på optionstankegang. Det bør også nævnes, at omkostningerne ved et bankkrak afhænger af om den anden bank kan overtage den, dvs. om den anden bank også er ramt af problemer. Her kan betalingen til indskydergarantiordningen bruges, hvis den differentieres efter om bankernes investeringer er korrelerede eller ej.

3. Pensumgrundlaget er kapitel 11 om konkurrence og risikoadfærd. Den beskrevne situation svarer i hovedtræk til Gale-Allen modellen for oligopolistiske banker, hvor voksende antal banker fører til generelt større risiko. Intuitionen bag resultatet er at konkurrencen mellem det voksende antal banker fører til at de må finde stadig mere risikable investeringer. Det kan imidlertid indvendes mod Gale-Allen modellen, at bankerne ikke, som forudsat i modellen, selv vælger investeringer, men låner ud til investorer, som vælger typen af investering. Dermed kan man få den modsatte effekt, fordi den øgede konkurrence mellem banker presser udlånsrenten ned og derved gør det mere fordelagtigt at vælge projekter med lav risiko. I den konkrete situation forekommer denne version mest plausibel, så at argumentet om risiko skabt gennem konkurrencen må anses som tvivlsom.

Intuitionen bag højere egenkapitalandel er, at banken med sin større deltagelse i de risikable projekter vil udvise større forsigtighed. Men et forøget kapitalkrav, som af bankerne vil blive set som en forøgelse af omkostningerne ved at finansiere udlånene, vil i den sidste variant, med oligopolistiske långivere, føre til at udlånsrenten stiger, og dette vil på sin side føre til at låntagerne vælger mere risikable investeringer. Det er derfor tvivlsomt om argumentet holder i den konkrete situation.